

Meta in Rudi

Mozartradweg 2008

Pred leti, ko sva imela dvajseto obletnico poroke, sva se za pet dni odpravila na kolesarko pot Passau – Dunaj. Pot naju je vodila ob Donavi kakih 350 in oba sva imela zelo lepe spomine na to pot. Tudi drugače oba rada kolesariva in odločila sva se, da greva letos na pot imenovana Mozartradweg, ki se vije po Avstriji in Nemčiji, začne in konča pa se v Salzburgu – Mozartovem rojstnem mestu. Pot je krožna, ponuja pa kolesarju več možnosti. Celotna pot je dolga preko 500 km, krožne poti, ki jih lahko ubereš pa so dolga od 90 km pa tja do 400 km in so bolj ali manj zahtevne. Midva sva si izbrala nekaj vmes, dobrih 300 km dolgo pot od Salzburga preko Laufna, mimo severne obale Chimsee-ja, preko reke Inn do Rosenheima pred Muenchnom in nato do Niederndorfa in Rupoldinga na Južnem Bavarskem oz Tirolskem in nazaj v Salzburg. V začetku sva sicer imela v načrtu krog, ki je bil za kakih 40 km daljši in je šel še malo bolj po Tirolskih hribih, vendar sva se nato zaradi vremena odločila za malo krajšo različico. Pričakovanja so bila – vsaj na moji strani – velika. Meta bi bila sicer zadovoljna tudi z dopustom doma in kolesarskimi zleti, ki bi se začenjali kar v Kranju ali pa kje na Dolenjskem, mene pa je Avstrija in Nemčija s svojimi grički in predvsem urejenimi kolesarskimi poti zelo vabila. In tako sva šla.



1. dan – 19.7.2008, Salzburg – Wagging am See – 53,5 km

Zjutraj sva oddala Izo na skavtski tabor in bila sva svobodna. Ta svoboda je bila sicer povezana z enim kupom strahov in pomislekov toda bila sva v avtu, kolesa na strehi in »gas« v Avstrijo. Že pred odhodom sva se spraševala ali je sploh prav da greva ali ne. Iza je imela vneto uho in z Meto sta bili še včeraj pri zdravniku. Dobila je zdravila in bolečin ni več imela. Tolažila sva se tudi s tem, da je na taboru 24 ur na dan z njimi zdravnik in da leži lahko tam ali pa doma... skratka kar nekaj sva imela opraviti z občutki krivde in vprašanji ali sva dobra starša ali ne. Obenem sva se spraševala če bova to pot sploh zmogla, kako bo zdržal Metin križ, kjer je bila pred leti operirana, kako moja noga, kjer sem imel lani strgano mišico... toda, če ne greš ne veš. Pa tudi doma sva opravila nekaj krajših kolesarskih tur in to v vsestransko zadovoljstvo in brez kakih večjih težav.



Parkirala sva v parkirni hiši v središču Salzburga in naložila prtljago na kolesa. Bilo je je kar dosti in nisva vedela, kako bova kolesarila s to težo. Vendar je kar šlo. Odpeljala sva so po kolesarski poti ob reki Sazach. Kolesarjev je bilo v začetku, v Salzburgu, ogromno in upala sva, da jih bo kasneje manj. Kmalu so se razredčili in v kraju Laufen sva prestopila Avstrijsko Nemško mejo. Dobro sva se najedla – narodne jedi (Kalbbrust gefuelt, Schweinbratten mit Sauerkraut und Salat, Bier...) in polna novih moči nadaljevala naprej. Vreme je bilo lepo, in peljala sva se zelo lepe kraje. Nekateri so imeli celo zelo lepa in dvoumna imena. Slikala sva se pod tablo Petting in zakonski par, ki sva ga prosila, da naj naju slika, se je pomenljivo muzal. Verjetno ima beseda petting isti pomen v več jezikih. Ja res živijo v lepem kraju. Zvečer sva prišla v Waging am See. Nastanila sva se v nekem Gasthofu in ker je bila sobota, sva šla že k nedeljski maši. Duhovnika nisem skoraj nič razumel, vendar je bilo vseeno lepo. Zvečer sva pogledala še vremensko napoved, ki pa je kazala dokaj slabo. V petek, preden sva se odpravljala, je bila napoved slaba samo za nedeljo, ostali dnevi pa naj bi bili lepi, danes pa je kazalo, da bo lepo šele v sredo. Bomo videli.



2. dan – 20.7.2008, Waging am See - Seon – Breitbrunn – 58 km

Zbudila sva se v dež. Odlasla sva z odhodom vendar sva se na koncu opremila s pelerinami, ki sem jih kupil na Danskem in odbrcla sva v klance, ki so se začeli že kmalu po koncu vasi. Peljala sva se ob jezeru Chimsee, ki je menda zelo lepo in turistično zelo obljudeno. Res sva srečala nekaj osamljenih in premočenih kolesarjev in nekaj optimističnih sprehajalcev z dežniki. Vmes sva si ogledala samostan na polotoku enega od jezerc, ki obkrožajo Chimsee. Samostan je bil res lep, posebej naju je navdušil križni hodnik. Srečala sva tudi starejši zakonski par, ki je v svojih mlajših letih prekolesaril mnogo tur. Sedaj, ko sta že starejša, se bolj sprehajata in gospodu se je roka krepko tresla, ko naju je slikal. Bila sta navdušena nad nama, ko sva povedala, da sva iz Slovenije. Najprej sta namreč mislila, da sva prikolesarila od doma.



Zvečer sva se pripeljala v Breitbrunn – vas kakih 500 m oddaljena od jezera Chimsee in kak kilometer oz znanega turističnega mesta Gstad. Pripeljala sva se v vas in ustavila pred zaprtim turističnim uradom. No, rekla sva si, da bo pri cerkvi že kaka gostilna in res je bila – zaprta. In ko sva se že skoraj odpravljala proč, so se vrata odprla in gospodinja naju je kot kak angel – vsaj tako sva jo videla oba utrujena in mokra – povabila noter. Dobila sva sobo in nato sva šla še malo raziskovat. Želela sva peš do Gstad-a vendar nama je dež dovolil iti samo do obale jezera.



Ob večerji sva morala najprej opraviti raziskovalno nalogo. Gospodinja nama je razložila pomen različnih jedi (seveda zopet klobase, zrezki, pečenke, Wuerzsalat... in različne vrste piva).

Ob dobri hrani sva napisala nekaj ugotovitev dneva:

1. *Imava se rada in kljub dežju nama je lepo.*
2. *Če je klanec prehud, lahko stopiš s kolesa in ga pelješ za ušesa (to je seveda Metina ugotovitev, ki velja samo za njo ;))*
3. *Tovoriva preveč s seboj. Kar nekaj stvari ima vsak od naju s seboj »za vsak slučaj« in te seveda otežujejo pot. Sprašujeva se, koliko stvari tovorimo tako tudi skozi življenje in kako bi te stvari prepoznali in jih odložili. Bi bilo potem življenje lažje?*
4. *Učiva se od Sare in Petre, ki si privoščila uresničiti svoje sanje pri triindvajsetih. Vsaka ima svojega konja, nekaj, kar sta sanjali že od otroštva. Kaj pa midva? Zakaj si ne bi pri skoraj petdesetih tudi midva privoščila uresničevati svojih sanj. Toda meni je včasih težko že videti ali si priznati svoje sanje. Včasih mislim, da so se kar skrile nekam pod težo vsakodnevnega dela in odgovornosti,*



ki sem si jih naložil. Toda kdaj bo čas za sanje? Ko bodo vsi otroci odrasli, ko bom v pokoju, ko bodo vnuki odrasli, ko bom star 92 let... Da takrat bo pravi čas za potovanja in za kolesarjenje – če bom sploh še živ in se zmoget priplaziti do kolesa, ko me že sedaj vse boli. Torej kdaj? Zdaj!

5. Dež ni ovira za kolesarjenje. Dež je izjemno doživetje.
6. 50 do 60 km prekolesarjene poti na dan je ok. To ni Donauradweg, kjer je bilo vse po ravnem in je bilo 70 do 100 km na dan lahko prekolesariti. Tu so klanci in to je potrebo upoštevati.



3. dan – 21.7.2008, Breitbrunn – Wasserburg – Rosenheim, 74 km

Začela sva v oblačnem vremenu, deževati je začelo šele kasneje. Pred vasjo Eggstadt naju je presenetila množica polžev, ki so lezli po kolesarski stezi. Na tisoče gladkih rjavih in rdečkastih polžev brez hišic je hitelo preko kolesarske steze. Morala sva biti prav previdna, da v njihovi naglici nisva kakega pregazila.

Na poti so se menjavali oblaki, sonce, sem ter tja malo dežja, bilo je mraz. Na poti sva srečala napise Jakobsweg – oznake za romarsko pot v Kompostelo. Seveda sva se takoj slikala ob njih. Za Marjana in Alenko, ki sta šla s kolesi po Španski poti v Kompostelo. Kolesarskih pa tudi peš poti tu kar mrgoli. Kar nekaj časa teče Mozartradweg skupaj z s potmi kot so Via Julia, Chimgauerradweg, Benediktweg... Vodijo skozi lepe vasi, pokrajina je na nek način podobna naši. Travniki in polja se menjavajo z gozdovi, v ozadju stojijo za kuliso hribi. Poti vodijo skozi vasi mimo mnogih lepih in urejenih hiš, polnih rož. Sredi vsake vasi stoji mlaj (Baum) z znaki različnih poklicev, ki se opravljajo v vasi. Kot nekakšen vaški totem. Ob poti sva videla tudi ogromno znamenj in kapelic. Podobno kot pri nas. Ni mi jasno, kako je lahko v teh krajih, s tako katoliškim ozadjem, zrasel Hitler. No sicer pa je pa tudi v Sloveniji, kljub znamenjem na poljih in cerkvicam na hribčkih komunizem kar dobro cvetel.



Na pol današnje poti sva prišla v Wasserburg. Srednjeveško mesto, ki leži na polotoku – ovinku reke Inn. Podobno kot Kostanjevica na Krki. V toskanski restavraciji sva jedla mastne lasagne, stregla sta nama pa natakarja z madžarske in poljske. Meni se ni nikamor več dalo, Meta pa je bila odločena, da danes prideva v Rosenheim in se je zato junaško odpovedala pivu. Zelo lepo mesto sva zapustila v začetku dežja. Pot naju je vodila po nasipu ob reki Inn kakih 20 km do mesta Rosenheim v smeri proti Muenchnu. V dežju



in vetru je bila ta pot kljub ravnini kar naporna in predvsem dolgočasna. V Rosenheimu sva v prvem gostišču povprašala za prenočišče. Starejšo gostilničarko sem nagovoril z vprašanjem, če ima sobo za dva utrujena kolesarja. Potolažila me je z besedami, da res izgledam utrujen. Sobe je imela vse zasedene toda očitno je ta moj izgled pripomogel k temu, da se je v njej vzbudil materinski nagon in takoj je poklicala v neko drugo gostišče in nama uredila prenočišče. V gostišču sva se najedla in napila. To naju je stregel natakarkar, ki tudi ni bil Nемеc, vendar je bil tako neprijazen, da ga raje nisem vprašal ter natakarkica, ki je bila iz Koreje ali Vietnama... Tega, da je prišla nekje z daljnega vzhoda, kljub temu, da je bila oblečena v »dirndl« - bavarsko narodno nošo, ni mogla skriti.

Spoznanja dneva:

1. *Ponovno, kot že včeraj, pravi Meta, da lahko če je klanec prebud, stopi dol. Toda to ji gre na živce. Poleg tega razmišlja, da sva podobna oslu – tako kot osel na sliki, ki visi*
2. *Če bo tako deževalo, bova na dan naredila največ po 40 km.*
3. *Smiselno je, da se vsako uro ustaviva in nekaj malega popijeva in pojeva. (To spoznanje ima korenine v tem, da sva se kakih 10 km pred Rosenheimom ustavila in sva pojedla malo oreščkov in popila malo jogurta. Posledica je bilo manjša utrujenost. Ali je bila to res posledica hrane in pijače, ali bližajočega cilja ali tega, da sem jaz dajal zelo komične pripombe ne vem. Ampak pomagalo je.)*
4. *Oba sva zelo (Meta) utrujena.*
5. *Če bo potrebno, bom peljal tudi jaz kolo za ušesa skupaj z Meto.*



Nisva se še odločila ali bova šla po daljši pot preko Bertesgadna ali po malo krajši preko Reit in Winkel. Odvisno od vremena. Zaenkrat naju pot vodi tako, da se nama še ni treba odločiti. Odločitev bo padla torej jutri zvečer.

4. dan – 22.7.2008, Rosenheim - Niederndorf, 38 km

Začela sva v dežju, končala sva v dežju, vmes pa je deževalo. Ko sva se odpravila iz Rosenheima, sva se krepko izgubila. Gostišče, kjer sva prespala, je bilo malo zunaj mesta in proč od trase Mozartove kolesarske poti. Jaz sem seveda korajžno pogledal na zemljevid in ocenil, kje morava iti, da bova prišla nazaj na isto pot ob Innu. Toda v središču Rosenheima so prenavljali tlak in kar nekaj kilometrov cest je bilo razkopanih. O kakih oznakah za kolesarjenje duha ne sluha in ravnal sem se po občutku in dokaj nenatančnem zemljevidu mesta, ki sem ga imel. Toda vse se je skladalo – glavna cesta, železnica, položaj reke, nadvoz preko katerega sva se peljala... in tako sem zelo samozavestno vodil ven iz mesta. Toda glej ga zlomka – znakov za Mozartradweg ni in ni hotelo biti in tudi reko Inn je nekdo prestavil. Znašla sva se v naselju vrstnih hišic in seveda



je že začelo deževati. Za pot sem vprašal neko starejšo gospo – edino osebo, ki je bila tam okoli na cesti in zelo se je trudila povedati nama kje sva in kam naj greva. Pa kaj, ko je nisva nič razumela – njena bavarska Nemščina se ni skladala z najinim znanjem slovenske šolske Nemščine. Razumela sva pa smer – pokazala jo je namreč z roko in to vsaj desetkrat. Ko sva se je otresla sva šla v nakazani smeri toda neuspešno. Nato sva se ustavila ob gospodu, ki je pred garažo polnil prtljajnik svojega Mercedesa. Ta nama je v mnogo bolj razumljivi Nemščini razložil, kam naj greva. Na zemljevidu nama je tudi pokazal, kje sva. Odpeljala sva se med vrtovi in hišicami in po kakih 15 minutah prišla tja, kjer sva bila zjutraj. In ko sva ravno korajžno zapeljala na dovoz je za nama pripeljal nama znani gospod z Mercedesom in naju v ključnem trenutku preusmeri ponovno na pravo pot. Če bi pripeljal 30 sekund prej ali kasneje bi se zgrešili in najino raziskovanje okolice Rozenheima bi bilo še bolj temeljito. Tako sva v nekaj minutah prišla na pravo pot ob Innu in domači znaki Mozartradweg so nama zopet dajali občutek varnosti.



Pot naju je peljala ob Innu po nasipu in deževalo je ves čas. Zgodaj popoldan, mislim da že okrog dveh, sva mokra kot dve polito mački ki ju je nekdo še dodatno potunkal v sodu prispela v Niederndorf. Najin cilj za danes je bil sicer še kakih 10 km oddaljen vendar sva bila oba mokra in premražena in sva se odločila, da prenočiva kar tu. Naselila sva se v prvem gostišču, ki sva ga srečala. Takoj ko sva se naselila v sobo, je prenehalo deževati in posijalo je sonce. Počutila sva se kot bi naju Bog zafrkaval. K sreči je sonce sijalo samo kratek čas. Verjetno je bil to samo preizkus najine odločenosti ostati tu. Ni ga bilo zdržati saj sva bila tako premočena da res ni bilo več volje nadaljevati. K sreči so najine torbe zdržale in imela sva dovolj oblačil za preoblačenje. Posedla sva se v gostilno in ponovno preizkušala tokrat tirolske dobrote. Meti me nagovarja, da naj pustiva kolesa tu in da se z avtobusom odpraviva v Salzburg po avto, ter nato z avtom po kolesa. Moj predlog je, da ostaneva tu dva dni in počakava na boljše vreme. Gostilničar pravi, da je napoved za jutri sicer boljša, toda kaj ko to poslušava že tri dni. Razpoloženje gre gori doli, ravno tako kot vreme. Poleg tega pa jo še jezi, ker zunaj ravnokar sijje sonce, midva pa se tu baševa z Wieneršnicelni. No ob koncu kosila je zopet začelo deževati z vso silo. Nebo nama je dalo dovoljenje, da ostaneva tu in da prebaviva. Ko sva po kosilu prišla v sobo, je Meti v treh minutah zaspala, jaz pa sem se malo trudil pisati nato pa sem ji kot dober mož, hitro sledil. Ko sva se čez dve uri zbudila sem na televiziji preskeniral vse vremenske kanale in informacije na nemških in avstrijskih teleteksth pa kaj, ko nobeden ni vlival upanja na trajnejše izboljšanje.



Zvečer sva želela iti k maši v cerkev, ki je bila v sosednji ulici vendar sva na informacijah videla, da je maša samo v soboto in nedeljo. Še to in ravno ko sva želel iti k maši za lepo vreme. Toda ura je bila kakih 15 min do šestih in proti cerkvi so hodili ljudje. Šla sva v cerkev, ki je bila skoraj polno zasedena. Videla sva da se začenja pogrebna maša saj je sredi cerkve stala krsta. Želela sva se uvesti vendar je bilo prostih samo še nekaj sedežev v prednjem delu cerkve ob krsti. Toda – vsi ljudje so bili oblečeni v

črne, sive temno rjave ali temno zelene obleke, moški v kravatah, mnogi v tradicionalnih oblačilih... jaz pa v pisanih hlačah on izrazito oranžnem windstoperju... čez pa sva oba imela rdeče bunde. Počutil sem se kot kak klovn sredi vseh teh temno oblečenih ljudi, bilo mi je nerodno in niti nisem želel k maši. Vsekakor pa ni nisva sodila v drugo klop o krsto. Vseeno sva ostala pri maši in odšla sva šla na kor in v zadnji vrsti sta bila prosta še dva sedeža. Maša je bila zelo lepa. Duhovnik je v pridigi opisal življenje 86letne Marije, ki je imela pet otrok in bila že preko 30 vdova... govoril je počasi in razločno, oba sva ga razumela, zbor je zelo lepo pel, bilo je mirno in spokojno pa še sedela sva proč od oči cele vasi, ki se je prišla posloviti od sovaščanke. Ni mi bilo žal da sva ostala. Po maši sva se še sprehodila po vasi in za kake pol ure se je prikazalo še večerno sonce., ki je obsijalo okoliške hribe. Ko je vreme lepo mora biti tu res lepo. Prav žal nama je bilo, da je bilo tako oblačno in da nisva imela priložnosti občudovati vse te lepote. Videla sva tudi hiše, ki so imele ob južnih stenah drevesa polno obložena z zreli marelicami. Torej zna biti v teh krajih tudi toplo.



Spoznanja dneva:

1. Sva kot dva neumna turista, ki prebereta vodnik, si naredita dnevni plan ogledov in ga nato želita ne glede na božje načrte in na vreme izpolniti.
2. LA – med potjo sva se peljala med pašniki in na enem so se pasle koze in dva osla. Pasle verjetno ni pravi izraz saj sta osla stala pod napuščem, koze pa v posebej za njih prirejeni kočici. In ko sva se peljala mimo se je eden od oslov zelo na glas oglasil LA. Oba sva se spraševala, kdo je tu osel.
3. Zemljevid je samo del orientacije. Pregovor »kartu čitaj, seljaka pitaj« zagotovo drži. Pa še to, očitno so še angeli sem ter tja, vsaj naju je eden ujel z Mercedesom in nama pokazal pravo pot v pravem trenutku.



Zvečer, ko sva bila v sobi in se o pogovarjala o možnostih za naprej in najinih različnih pogledih na to pot, se je vlila močna ploha. Tako zunaj kot tudi znotraj najine sobe.

5. dan – 23.7.2008, Niederndorf – Reit in Winkel - Rupolding, 53 km

Včeraj sva šla k maši za lepo vreme vendar je bil Bog očitno bolj zaposlen s sprejemom pokojne Marije in se z vremenom ni ukvarjal. Tako je pet minut zatem, ko sva se odpeljala, začelo deževati. Meto so bolele noge, peklo jo je v mišicah in težko je gonila. Meni se je kar



smilila vendar sva vztrajala. Vozila sva se po zelo lepi pokrajini, ki pa sva jo samo delno videla. Kako mora biti tu lepo ko sije sonce. Danes pa se je menjaval dež z oblačnostjo, le sem ter tja je posijalo sonce in osvetlilo oblačne bregove. Del poti, kakih 5 km, sva morala prevoziti po cesti, ki sva si jo delila tudi z avtomobili in tovornjaki – že samo po sebi zelo neprijetno še bolj pa ker

je bila cesta navzgor in ker je celo pot deževalo. To je bil verjetno najbolj neprijeten del vožnje. Ubrala sva krajšo različico Mozartove kolesarske poti in prišla sva do Reit in Winkel. Zelo lep, turističen kraj, poln trgovin s spominki, narodnimi nošami, dirndli, usnjenimi irharcami, izrezljanimi kipci... vendar sva vedela da naju čaka še dolg vzpon in zato sva se samo peljala skozi. Vzpon, ki je sledil je bil dolg kakih 10 km in že skoraj takoj na začetku je začelo deževati. Pot je bila pravzaprav makadamska gozdarska cesta, ki naju je nekaj časa peljala po vzporedni dolini delno pa je vodila nad glavno dolino vzporedno kak km proč od glavne ceste. Pravzaprav zelo lepo. Gozd, potok, mostički, pogled na smaragdno zelena jezera v dolini pa hribi v oblakih, veter, dež, dež z vetrom, mokra pelerina – mokra ne samo od zunaj tudi od znotraj... Proti vrhu sem se počutil kot mokra šunka zavita v testo, ki se cmeri v lastnem soku. Malo pod vrhom sva dobila SMS: »Draga prijatelj! Vztrajajta, saj za dežjem pride sonce.« To sporočilo nama je vlilo novih moči in zmogla sva. Na vrhu, ko se je pot prevesila je bil križ, pod drevesom pa je vedril še en premočen kolesar. No pet minut zatem, ko se je pot prevesila navzdol, je nehalo deževati in posijalo je sonce.



Meta pravi, da ni vedela, da je tako vztrajna. Deset km klanca v dežji in ne stopi dol s kolesa. Tudi ni vedela, da zna biti tako zamerčna. Sredi poti sva se ustavila in moral sem jo poslušati. Povedala mi je, kaj vse mi zameri. En kup starih zamer. Najhujša je bila ta, da nisem šel lani z njo na planino Korošico, ker se mi ni dalo. Ona pa brca v vse t hribe v dežju, kakor da bi v tem uživala in da se ji da. Včeraj sva se namreč pogovarjala, kako gledava na to najino pot. Meta bi pač odnehala in odšla domov ter počakala na lepše vreme. Jaz pa sem menil, da zaradi dežja pač nisva v neki življenjski nevarnosti, da imava dobro opremo in kondicijo in da se nama zaradi tega ne more nič narediti... in da to pač ni razlog da odnehava. To jo je tako podžgalo, da so prišli na dan spomini na dogodke, ko se meni ni kaj dalo storiti. Njej se tudi danes ne da kolesariti v hrib. Obljubil sem ji, da bom tudi jaz delal stvari zanjo, tudi fizično naporene, čeprav se mi ne bo dalo. Tako sva kar tam, sredi klanca sklenila, da greva še letos na planino Korošico in da ji doživljenjsko ne bo potrebno več kositi trave.



Toda ko to piševa zvečer pravi, da je sedaj zadovoljna, da je tu. (Ko je to povedala, sem ta stavek takoj napisal v dnevnik in ji ga dal podpisati.) Vendar pa pravi, da za to, da je zadovoljna ne potrebuje vsega teh naporov v dežju, vendar da se izplača, ko vidi mene, ko zganjam norčije. Dejansko ji je pot všeč. Peljala sva se mimo prostorov, kjer je svetovno biatlonsko prvenstvo, skakalnice, ... tako kot bi križal našo Pokljuko, Planico pa še dolino Sedmerih jezer... toda kaj, ko se skorajda nisva ustavljala, da bi užila te lepote. Meta je rekla, naj kar zapišem, da bi to pot še enkrat ponovila samo če bi imela garancijo, da bo pet dni lepo vreme. Takoj sem zapisal. Tudi sebe vidim, da sem včasih kot en velik otrok, ki bi se igral, hodil naokoli, se potepal ... vendar na sam, temveč samo skupaj z Meto. Ja in to potem včasih vključuje tudi dež in klance.

Ko sva se pripeljala v Rupolding je nehala deževati. Dobila sva sobo in gospodarico sva že na vhodu prosila, če ima »ein Schnaps«. Debelo naju je pogledala vendar ko sva ji razložila od kod sva prikolesarila in kako naju zebe, je takoj pritekla s steklenico sadjevca. Ata nama je pokazal drvarnico, kamor sva spravila kolesa, gazdarica pa je šla takoj odpret radiator v najino sobo. Zvečer sva šla na pizzo, ki mi je obležala v želodcu. Meto je zeblo in kar ni se mogla najesti. Ko sem jo zvečer potipal po nagi mrzli riti sem izustil besedo »neprijetno«. Možje, besede »neprijetno«, ko se dotaknete žene, ne uporabljajte ne glede na situacijo in okoliščine v katerih se nahajate. Kar nekaj časa sem porabil, da sem ji razložil, da sem mislil s tem, da ji mora biti zelo neprijetno in da sem jo s tem pravzaprav pomiloval in želel potolažiti. Toda sumim, da mi ni verjela popolnoma, ker je zvečer rekla, da mi bo morala napisati navodila, če bom hotel živeti še s kakšno žensko v primeru, če bo ona prej umrla kot jaz, ker da sem bolj »gmajjn«. No ja, ampak je še vedno z mano.



Spoznanja dneva:

1. *Vreme ni naš gospod. Če labko kolesariva v dežju labko narediva še marsikaj. Tudi na Soško pot greva labko v dežju. S tem sva pridobila »vremensko« svobodo.*
2. *Pizza na Bavarskem ni v redu. Jaegermeister je OK*
3. *Skoraj povsod v Nemčiji ni nemških natakarev in natakarev. Danes sta nama stregla Madžar in Slovakinja.*

6. dan – 24.7.2008, Rupolding - Salzburg, 61 km

Danes sva kolesarila cel dan brez dežja. Bilo je lepo. Na začetku poti naju je čakal trikilometrski vzpon, nato pa je pot vodila v glavnem navzdol. Na koncu dolgega spusta mi je na zadnjem kolesu počila ena špica, nato pa še druga. Zalepil sem jih z lepilnim trakom



toliko, da ni opletala. Trak sem dobil pri prvi hiši na dnu klanca. Gospod in gospa, ki sta tam živela sta rekla, da sta se lani tudi opravila na to pot s kolesi od doma vendar sta se zaradi slabega vremena vrnila nazaj z vlakom.

Navdušenje na vhodu v Salzburg je veliko toda oba sva zelo utrujena in oba bolijo noge. Mene boli tudi leva roka in rama, vendar lahko vozim. V garaži, kjer sva pustila avto sva se preoblekla in nato sva šla v mesto na kosilo. Kar šokirana sva bila od množice, ki se je valila v središču Salzburga. Zadnjih nekaj dni na najinih deževnih poteh skozi Bavarske gozdove nisva bila navajena na take trume ljudi. Pravzaprav sva le sem ter tja srečala kakega zagnanca ali norca, ki je v nalih poganjaj pedala.

Spoznanja dneva:

- 1. Zadovoljstvo ob koncu poti je bilo veliko in to pri obeh. Tudi Meta pravi, da bi ji bilo žal, če ne bi šla na to pot. Bila je preizkušnja za naju oba. Jaz sem imel poškodovani obe nogi (enkrat strgana Ahilova tetiva, enkrat mečna mišica) in obe nogi sta mi odlično služili. Pravzaprav niti enkrat nisem imel težav z njimi. Bolele so me roke, po nekaj kilometrih sem vsak dan začutil mravljince v prstih in bolečine v ramah. Leva nadlaket me je začela peči in bilo je kar neprijetno. Toda vztrajal sem in bilo je ok. Tudi Meta po svoji operaciji hrbtenice ni mislila, da bo kdaj to zmogla. Sedaj pravi, da ve, da je po tem, ko je padla na ploščicah v kleti in po tej deževni in hriboviti poti, dokončno zaceljena in da se ne bo več sesula.*
- 2. Ne samo na nebu, tudi med nama je bilo kar nekaj ploh in dežja na tej poti. Toda tudi to sva dobro prestala. Tudi to mora pač ven. Vidim, da se morava včasih še bolj poslušati – no vsaj jaz Meto. Vidim tudi, da včasih oba kaj narediva za to, da bi bilo drugemu lepo. Pa saj to vem ampak na taki poti to spoznanje toliko bolj prištrli ven kot pa v vsakdanjem življenju.*
- 3. Bova še kdaj šla na tako pot? Zagotovo. Ne letos in verjetno bova bolj upoštevala vremensko napoved – ampak še bova šla.*

Proti večeru sva se odpeljala v Ottenhofen. Že pred nekaj dnevi sem se dogovoril za preizkušnjo ležečih triciklov pri trgovcu z ležečimi kolesi Traum Velo Spezialräder <http://www.traumvelo.de>. Na ležečem kolesu te ne boli rit, ne rame, ne roke... in želim si, da bi si enkrat kupil tako kolo.



6. dan – 27.7.2008, Ottenhofen – Kranj

Dopoldne je potekalo v preizkušanju ležečih triciklov in razlagah, zakaj je boljši eden in zakaj drugi. Oba sva bila navdušena. Ležiš oz sediš v polležečem položaju in poganjaš pedala. Ja pedala je pač treba poganjati tudi pri tem kolesu ampak zadeva je dejansko udobna. Bila sva kot otroka. Po skoraj štirih urah preizkušanja sva se odpeljala domov proti Kranju.

Ker sva na poti v Nemčijo videla večdesetkilometerski zastoj na poti nazaj na jug sva se odločila, da se odpeljeva po drugi poti in ne po Turski avtocesti. Pot naju je peljala po lepih krajih toda tudi tu se nisva mogla izogniti zastojem. Pozno zvečer sva prišla v Kranj – oba zadovoljna, da sva zopet doma.



9.8.2008 – 14 dni po zaključku kolesarjenja

Po zaključku kolesarjenja me rama in leva nadlaket kar ni hotela nehati boleti. Po treh dneh se je bolečina umirila. Toda moje kolo sva peljala na servis in ko sem ga dajal s strehe avta me je zopet močno zbolelo. Trajalo je kake tri dni, da se je bolečina spet umirila. Nato sva šla na Soško pot in s palicami sem hodil kakih pet ali šest ur. Cel dan sem bil brez kakršnihkoli bolečin toda zvečer me je ponovno začela boleti rama in nadlaket. Ponoči se je bolečina stopnjevala in v naslednjih dneh je bilo še slabše. Ješetov Peter, prijatelj in v tem trenutku ortoped mi je rekel, da imam bursitis – vnetje vrečke, ki v ramenskem sklepu skrbi da je vedno dovolj tekočine za mazanje. »Vsaj deset dni počitka, zdravila in en mesec da bo v redu« je bila napoved. Pa še paziti bom moral, da s mi ne bo ponovilo če bom prehitro začel s fizičnimi aktivnostmi.

Danes je šesti dan od obiska pri Petru in bolečine so bistveno manjše, ponoči se samo še nekajkrat zbudim in lahko že pišem na računalnik ter delam lažje razgibalne vaje. Prvih nekaj dni po začetku bolečin nisem vedel kaj se dogaja. Nisem razumel, nisem sprejel, spraševal sem se zakaj, zakaj, zakaj. Trajalo je kar nekaj dni in pogovorov z Meto, da sem se sprijaznil s svojim stanjem in začel gledati situacijo drugače.

Spoznanja zadnjih dni:

1. Vsaka bolečina ali bolezen ima nek vzrok in neko sporočilo.
2. V teh dneh sem dojel, da pot, ki sva jo naredila vseeno ni bila tako lahka. Saj 50 km na dan ni toliko. Toda 50 danes, pa 50 jutri in tako šest dni v dežju in mrazu pusti svoje. Enkratni napor ni enak dolgotrajnejšim in ponavljajočim se naporom.
3. Verjetno sem res šel na to pot malo premalo pripravljen. Vsaj nekajkrat bi moral tako pot opraviti prej doma. Jaz pa sem to naredil enkrat ali dvakrat.
4. Poleg tega bi si moral potem vzeti čas za



počitek. Pa saj sem si ga toda premalo. Nisem več star dvajset let čeprav se včasih (vsaj v glavi) tako še počutim. Moje telo pač potrebuje več časa za regeneracijo pa tudi za pripravo. To si moram priznati in mu ta čas priprave ter čas počitka tudi dati.

5. *Vidim, da si predvsem med letom ne vzamem zadosti časa zase. Moram delati, ker me kličejo dolžnosti do soljudi, do družine, do strank, do širše skupnosti, ker moram služiti denar za družino, ker moram to in ono... Toda ob tem, ko si zaradi vseh teh mnogoterih razlogov ne vzamem časa zase, za svoje telo za svojega duha, se kaj lahko zgodi, da vsi ti razlogi zaradi katerih si ne vzamem časa postanejo brezsmiselni, ker na koncu ni tega, zaradi česar zares delam. Ni več mene, mojega zdravega telesa in mirnega a radoživnega duha, s katerima bi lahko užival sadove svojega dela, videl in občutil zadovoljstvo soljudi, užival v življenju s svojimi ljubimi in s sabo. Tako me očitno moje telo vsake toliko časa, ko pozabim nase, samo prisili k obračanju vase. Časa zase imam sedaj na pretek. Toda kaj, ko je sedaj edina misel usmerjena na to, da me neba boleti.*
6. *Ta poškodba oz. karkoli že to je, me je tudi naučila, da naj prosim za pomoč. Če bi ne dajal sam kolesa s streha avtomobila, ko me je bolela rama bi bilo morda bolje. Če me boli ali če česa ne morem, je čisto v redu, da prosim za pomoč. Kako težko to rečem ali naredim. Tudi to je šola, ki mi jo je dala ta pot.*

Danes – bi šel še enkrat na to pot, bi vztrajal kljub dežju? Šel bi, vendar bi se ali bolje pripravil oz če bi vedel, da me čakajo ob prihodu domov take bolečine, bi na sredi šel po avto in se odpeljal domov ali pa bi po prihodu domov preprosto počival. Ja, vsaka šola nekaj stane. Žal pogosto ne samo tistega, ki je razlog šolanja, saj se morajo sedaj ob meni potrpeti tudi drugi, predvsem moja žena. Toda tudi to je spoznanje, da je ob meni, tudi ko naredim kaj narobe, tudi ko mi je težko in tudi ko je njej težko in ko bi me najraje »vrgla v koruzo«, kot je rekla na vrhu enega od klancev malo ven iz Wasserburga. In prav za to sem ji hvaležen.

Rudi Tavčar - v tesnem sodelovanju z Meto

